

Зачумлені звірі

Жан де Лафонтен

Небесна кара, що її за гріх
Великий наслано на всіх,
Чума — нещадна, люта
сила,
Спроможна все живе за
день
До решти винищити, впень,
Нещадно звірину косила.
Не кожен хворий помирав,
Та кожен дні лихої скрути
Хотів як-небудь перебути.
Було звіроті не до справ:
Уже не йшли на полювання
Ні хитрі лиси, ні вовки,
І велелюбні голубки
Забули вже за кохання.
Лев скликав раду і сказав:
"Напевно, кару Бог послав

Нам за чинюсь тяжку
провину.
У кого з нас найбільший
гріх,
Хай жертвує собою й від
загину
Рятує всіх.
Історія нас вчить: зі скрути
Не вийти без належної
покути.
Покаймося ж, мов на духу,
при всіх
У всіх своїх тяжких
провинах.
Я маю на душі великий
гріх:
Я стільки з'їв овець
невинних!
Куди подітись від гріха?
Того ще мало:
Я, бувало,

З'їдав і пастуха.
Я жертвую собою, як немає
У вас гріхів. Та закликаю
вас
Покаятись, як я, бо вмерти
має
Найбільший грішник серед
нас".
"О царю! — каже Лис.
— Сумлінність ваша може
Всім бути за взірець.
Але хіба то гріх? Та, може,
Ви, ївши тих дурних овець,
Їм честь велику виявляли.
А щодо пастухів — який то
гріх?
Вони нам стільки
дозволяли,
Що краще б їх поїсти всіх".
Підлесники аплодували,
А потім тигри та вовки
Себе картали залюбки.
Та всіх їх так атестували,

Що хижакі, розбійники — і
ті,
Здавалося, були святі,
Та встав Осел: "Пригадую,
давненько
Ішов я лугом, травка
зелененька,
А я голодний — біс і
спокусив:
Я, грішний, жмутик і
вкусив,
А, щиро кажучи, не мав же
права".
"Ганьба! Ганьба!" —
зарикала орава.
А Вовк довів — учений
писарчук! —
Що цей Осел — падлюка із
падлюк,
Паршивий і коростявий —
причина
Всіх напастей і лих.
Та мало вішати таких!

Він їв чужу траву! Проклята
твар злочинна!

Від них завжди чекай біди.

І заревла громада: "Браво!"

Отак і в нас: є гроші —
маєш право,

Немає — то під суд іди.

Переклад І. Світличного